

Keď ale niet právneho nároku na udelení licencie, nemôžu sťažovatelia právom tvrdiť, že by rozhodnutím, ktorým im licencia bola odopretá, bola práva jejích porušená a nemôžu sa cítiť stíženými ani tým, že napadnuté rozhodnutia vydané bolo bez vypočutia jejích.

Z dôvodov uvedených boli sťažnosti ako neopodstatnené zamietnuté.

Č. 759.

Dávka z prírůstku hodnoty nemovitostí (Morava):
 * Do vyzvání, aby podáno bylo prohlášení o dávce z přírůstku hodnoty podle § 17 mor. zák. dávk. z 26. prosince 1914 č. 18 z. z. na r. 1915, není přípustna samostatná stížnost.

(Nález ze dne 12. března 1921 č. 11410/20.)

Prejudikatura: nál. č. 320.

Věc: Moravsko-Ostravské kamenouhelné těžarstvo Marie - Anna v Mar. Horách proti zemskému výboru moravskému v Brně o dávku z přírůstky hodnoty nemovitosti.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: K oznámením krajského soudu v Olomouci, že byla dle listin o propůjčení z 8. října 1915 č. 5701 a 5702 důlní pole »Violeta« a »Hugo« v kat. obcích Nové Vsi na Moravě, Schönbrunně a Střebovicích, propůjčená Rakouské báňské a hutní společnosti ve Vídni jako nástupkyni Moravsko-Ostravského kamenouhelného těžarstva Marie Anna v Mariánských Horách a pozůstávající z dolových dvouměř I. II. III. IV., pokud se týče z dolových dvouměř I.—IV. a přebytku »Hugo«, připsána ve vložce č. 4 horní knihy Novojičinské, vyzval moravský zemský výběrčí úřad v Brně dvěma výměry ze dne 9. června 1920 stěžovatelku, aby za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty z uvedených převodů oznámila ve smyslu §u 17 zákona ze dne 26. prosince 1914 č. 18 z. z. z r. 1915 a čl. 11 prováděcího nařízení ze dne 24. února 1915 č. 20 z. z. do 14 dnů všechny okolnosti podstatné pro vyměření dávky a aby předložila příslušné nabývací listiny nebo jejich ověřené opisy, jakož i přihlášku k dávce z přírůstku.

Rekursy podané do těchto vyzvání moravský zemský výbor naříkaným rozhodnutím zamítl jako neodůvodněné, poněvadž dle §u 20 zákona o dávce z přírůstku hodnoty jest stížnost přípustna jediné do platebních rozkazů, takže nebylo pro zemský výbor ani důvodu, aby rozhodoval o meritu stížnosti.

O stížnostech proti tomu vznesených uvážil nejvyšší správní soud takto:

Povinnost k placení dávky z přírůstku hodnoty nastává dle §u 21 zákona z 26. prosince 1914 č. 18 z. z. pro Moravu z r. 1915 teprve doručením platebního rozkazu, jenž musí dle §u 21 obsahovati nejen výpočet dávky, nýbrž i z á k l a d y vyměřovací a z něhož jest dle §u 20 stížnost výslovně připuštěna.

Dle toho jeví celé řízení o uvedené dávce bezprostřední účinek pro strany teprve v platebním rozkaze, s druhé strany však mají strany ve

stížnosti do platebního rozkazu připuštěné prostředek, kterým lze jim odporovati výsledkům celého řízení ve všech směrech, vytčených obsahem platebního rozkazu, tedy zejména i pokud jde o podklady vyměření.

Z toho následuje, že do opatření učiněných v ukládacím řízení před vydáním platebního rozkazu stížnost ihned se nepřipouští, poněvadž opatření taková o sobě vlivu nemají, nýbrž že stížnost jest zachována až do platebního rozkazu, při kterém se účinek opatření dříve vydaných teprve projeví. Jsou tedy ovšem zásadně i tato opatření podrobena stížnosti, jenže toto stížnostní právo nelze vykonati samostatně, nýbrž jen ve spojení se stížností do konečného výsledku ukládacího řízení, projevujícího se v platebním rozkaze.

Stěžovatelka sama výslovně uznává, že vyzvání, aby podáno bylo prohlášení k dávce z přírůstků hodnoty, jest toliko jednáním připravujícím vydání platebního rozkazu, že tedy má povahu pouhého mezitímního opatření.

Potom však nelze ve smyslu hořejších vývodů shledati v naříkaném rozhodnutí, jímž byly rekursy podané do vyzvání k prohlášení k uvedené dávce zamítnuty s výslovným odůvodněním, že stížnost jest dle §u 20 uvedeného zákona přípustna jediné do platebního rozkazu, ani nezákonnosti, ani vadnosti řízení.

Nemá-li však ten, kdo má učiniti prohlášení k dávce z přírůstků hodnoty, z formálních důvodů zvláštního opravného prostředku do vyzvání, aby dávku přihlásil, nelze zabývati se vývody stížnosti uplatňujícími, že v tomto případě nejde ani o pozemky nebo reality ani o převod podléhající uvedené dávce.

Slušelo proto z uvedených důvodů stížnosti zamítnouti jako bezdůvodné.

Č. 760.

Policejní záležitosti: * Dle min. nař. z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. jest v trestních věcech policejních další opravný prostředek proti rozhodnutí zemského úřadu politického vyloučen jen tehdy, když úřad ten potvrdí trestní nález první stolice ve všech podstatných částech. Za takové potvrzení nelze pokládati změnu, byť se omezovala jen na výměru náhradního trestu.

(Nález ze dne 14. března 1921 č. 7906/20.)

Prejudikatura: nál. č. 639 ad II.

Věc: Otto H., zvěrolékař v Kralupech n. Vlt., proti zemské správě politické v Praze v trestní věci policejní.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Rozhodnutím okresní politické správy v Kralupech n. Vlt. ze dne 2. prosince 1919 č. 33702 byl stěžovatel uznán vinným přestupky §§ 9 a 10 místodržitelského nařízení ze dne 26. srpna 1916 č. 76 z. z. z důvodu, že dne 19. listopadu 1919 po ukončené prohlídce masa získaného nutnou porážkou vola patřícího Viktoru H. dal jednak své ústní svolení, aby